

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ
ਖੋਸਲਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੌਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਮੁਦਈ-ਅਪੀਲੈਟਸ।
ਬਨਾਮ
ਮੁਨਸ਼ੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਬਚਾਅ ਪੱਖ-ਜਵਾਬਦਾਰ।
1951 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 923

ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ (V ਦਾ 1908)—ਸੈਕਸ਼ਨ 100— ਵਸੀਅਤ ਦਾ ਅਮਲ—ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ, ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

1955

ਨਵੰਬਰ, 4।

ਭਾਰਤੀ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ (1925 ਦਾ XXXIX)—ਸੈਕਸ਼ਨ 63—ਵਸੀਅਤ ਦਾ ਅਮਲ — ਦਾ ਸਬੂਤ — ਗਵਾਹਾਂ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਸੀਅਤ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਸਤਖਤ ਚਿਪਕਾਏ ਹਨ—ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ — ਧਾਰਾ 63 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ, ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ — ਨਿਯਮ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ।

ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਅਮਲ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਿਰੋਲ ਅਸਲੀਅਤ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਖੋਜ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 63 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ- ਇਹ ਪਾਲਣਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੌਖਿਕ ਸਬੂਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 63 ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਪਾਲਣਾ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਬੂਤ ਦਾ ਸਵਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਗਵਾਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਕੀ ਸਾਬਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਗਵਾਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾ ਕਹੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵਸੀਅਤ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਵਸੀਅਤਕਰਤਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਵਸੀਅਤਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹ ਦਾ ਇਹੀ ਮਤਲਬ ਸੀ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਤੱਥ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਗਵਾਹ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੂਤ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇੱਕ ਸੂਝਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਦਿਮਾਗ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਰੂੜਾ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਮੁਨਸ਼ੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਓਕਾਰ ਪਰਸ਼ਾਦ ਬਨਾਮ ਜਗਦੀਸ਼ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਆਦਿ- (2), ਗਿਆਨ ਚੰਦ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ, ਆਦਿ (3), ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਨਰੇਸ਼ ਚਰਨ ਬਨਾਮ ਪਰੇਸ਼ ਚਰਨ (4), ਦਾ ਅਨੁਸਰਣ ਕੀਤਾ।

(1) 1950 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 411

(2) 1951 ਪੀ.ਐਲ.: ਆਰ. 81

(3) 1951 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 251

(4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1955 ਐਸ.ਸੀ. 363

ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਤ ਸਿੰਘ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ, ਕੈਂਪ ਧਰਮਸਾਲਾ, ਮਿਤੀ 16 ਅਗਸਤ, 1951 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ.ਕੇ. ਭਟਨਾਗਰ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਕਾਂਗੜਾ, ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ 31 ਜਨਵਰੀ, 1950, ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ।

ਪੀ ਸੀ ਪੰਡਿਤ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਡੀ-ਕੇ. ਮਹਾਜਨ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਖੋਸਲਾ, ਜੇ.

ਖੋਸਲਾ, ਜੇ. ਇਸ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਇੱਕ ਸੁਖ ਦਿਆਲ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਸੁਖ ਦਿਆਲ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦਾਰੋਮਤੀ ਅਤੇ ਦੋ ਧੀਆਂ ਭਗਵਤੀ ਅਤੇ ਗੌਰੀ ਸਨ। ਹਰ ਧੀ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਸਨ। ਇਹ ਝਗੜਾ ਦੋ ਧੀਆਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ। ਸੁਖ ਦਿਆਲ ਦੀ ਮੌਤ 21 ਮਾਰਚ, 1942 ਨੂੰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਵਿਧਵਾ ਦਾਰੋਮਤੀ ਦੇ ਨਾਮ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੰਤਕਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਾਰੋਮਤੀ ਨੇ ਇੱਕ ਧੀ ਭਗਵਤੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦਿੱਤਾ। ਦਾਰੋਮਤੀ ਨੇ 17 ਜਨਵਰੀ, 1942 ਨੂੰ, ਭਾਵ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਸੁਖ ਦਿਆਲ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਕਥਿਤ ਵਸੀਅਤ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਭਗਵਤੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਪੋਹਲੋ ਅਤੇ ਮੁਨਸ਼ੀ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ, ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹਨ। ਮੁਦਈ ਸੁਖ ਦਿਆਲ ਦੀ ਦੂਜੀ ਧੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਅਗਿਆ ਰਾਮ ਅਤੇ ਓਕਾਰ ਚੰਦ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਸ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਦਾਰੋਮਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਦੋ ਪੋਤਰਿਆਂ, ਪੋਹਲੋ ਅਤੇ ਮੁਨਸ਼ੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਤੋਹਫ਼ਾ, ਅਵੈਧ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਇੱਕ ਜਾਅਲੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਸਲ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਵਸੀਅਤ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਕਥਿਤ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਖ ਦਿਆਲ ਦੁਆਰਾ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ। ਵਸੀਅਤ 'ਤੇ ਕਈ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸ੍ਰੀ ਪੰਡਤ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਵਸੀਅਤ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਸੁੱਖ ਦਿਆਲ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜੋ ਵਸੀਅਤ ਵਿਚ ਸੀ। ਭਾਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 63 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਵਸੀਅਤ ਨੇ ਸਦੀਵੀਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸੁਖ ਦਿਆਲ ਆਪਣੀ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਸੀਅਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ
ਗੌਰੀ ਅਤੇ
ਹੋਰ
ਬਨਾਮ
ਮੁਨਸ਼ੀ ਰਾਮ
ਅਤੇ ਹੋਰ

ਖੋਸਲਾ, ਜੇ.

ਪਹਿਲੇ ਪੁਆਇੰਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈਡਰਾਈਟਿੰਗ ਐਕਸਪਰਟ ਤੋਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਦਸਤਖਤ ਸੁੱਖ ਦਿਆਲ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮਾਹਰ ਨੇ ਵਸੀਅਤ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕੁਝ ਲਿਖਤਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸੁਖ ਦਿਆਲ ਨੇ ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਮਾਨਯੋਗ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਲਿਆ ਅੱਧੀ ਸਦੀ ਦੇ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਖ ਦਿਆਲ ਦੀ ਲਿਖਾਈ ਕੁਝ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਅਸਥਿਰ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਲਿਖਤ ਨਾਲ ਨਵੀਨਤਮ ਦਸਤਖਤ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਲਿਖਾਰੀ ਅਤੇ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸੀ। ਸੁਖ ਦਿਆਲ ਦੁਆਰਾ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ। ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਿਰੋਲ ਅਸਲੀਅਤ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸਹੀ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਾਂ ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਉਹ

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੌਰੀ ਅਤੇ
ਹੋਰ
ਬਨਾਮ
ਮੁਨਸ਼ੀ ਰਾਮ
ਅਤੇ ਹੋਰ

ਖੋਸਲਾ, ਜੇ.

ਕੁਦਰਤੀ ਗਵਾਹ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਸੁਖ ਦਿਆਲ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਨਯੋਗ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ, ਸੁਖ ਦਿਆਲ ਪਾਲਮਪੁਰ ਜਾਣ ਲਈ 5 ਮੀਲ ਦੂਰੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ ਨਿਯਮਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ-ਰਾਈਟਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਸੀਅਤ ਹਨ। ਪਰਿਸਥਿਤੀ- ਦੇ ਰੁਖ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਦੇ ਅਸਲ ਹੋਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੁਖ ਦਿਆਲ ਦੇ ਚਾਰ ਪੋਤਰੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵੱਧ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਭਰ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਧੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਦੋ ਪੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸੁੱਖ ਦਿਆਲ ਦੁਆਰਾ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕਿ ਕੀ ਭਾਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 63 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਤਿੰਨ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਓਕਾਰ ਪਰਸ਼ਾਦ ਬਨਾਮ ਜਗਦੀਸ਼ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਆਦਿ (1), ਗਿਆਨ ਚੰਦ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ। ਆਦਿ (2) ਅਤੇ ਰੂੜਾ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਮੁਨਸ਼ੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ (3)। ਇਹਨਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗਵਾਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਵਸੀਅਤ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਸਤਖਤਾਂ ਨੂੰ ਚਿਪਕਾਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਗਵਾਹ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਬੇਕਾਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਸਾਹਿਬਾਨਾਂ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 63 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਲਣਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੌਖਿਕ ਸਬੂਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 63 ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਪਾਲਣਾ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਬੂਤ ਦਾ ਸਵਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਆਉਂਦਾ ਹੈ

1) 1951 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 81

(2) 1951 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 251

(3) 1950 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 411

ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਕੀ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਗਵਾਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਨਾ ਕਹੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵਸੀਅਤ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ, ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕੀ ਹੈ। ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਤੱਥ ਸਿੱਧੇ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਸੈਕੰਡਰੀ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ, ਮੌਖਿਕ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਹਾਲਾਤੀ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਸੀਅਤਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਹਨ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਤੱਥ ਉਸ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸਹੁੰ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ, ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 63 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਉਲਝਾਇਆ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੱਥ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀ ਵਸੀਅਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵਜੋਂ ਵਸੀਅਤ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜ਼ਿਰਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਤਸਦੀਕ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਵਾਪਰਿਆ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਦਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਾਲਣਾ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। 1 ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਤੱਥ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਗਵਾਹ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੂਤ ਦੀ ਛਾਪ ਇੱਕ ਸੁਝਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਦਿਮਾਗ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਵਾਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਜਦੋਂ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਵਸੀਅਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਾਰਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਹੋਇਆ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ
ਗੌਰੀ ਅਤੇ
ਹੋਰ
ਬਨਾਮ
ਮੁਨਸ਼ੀ
ਰਾਮ
ਅਤੇ ਹੋਰ

ਖੋਸਲਾ, ਜੇ.

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੌਰੀ ਅਤੇ
ਹੋਰ
ਬਨਾਮ
ਮੁਨਸ਼ੀ ਰਾਮ
ਅਤੇ ਹੋਰ

ਖੋਸਲਾ, ਜੇ.

ਸਥਾਨ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਵਸੀਅਤ ਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤਕਰਤਾ ਦੇ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ। ਹਾਲਾਤ ਸਪਸ਼ਟ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਚੱਲੀ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ।

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਤਾਜ਼ਾ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਰੇਸ਼ ਚਰਨ ਬਨਾਮ ਪਰੇਸ਼ ਚਰਨ (1) ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

“ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਇਮਤਿਹਾਨ-ਇਨ-ਚੀਫ਼ ਵਿਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਸੀਅਤ ਕਰਤਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਵਸੀਅਤ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕੀ, ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਵਸੀਅਤਕਰਤਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਿਆਂ ਇਹ ਤੱਥ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਸਵਾਲ ਹੈ।

ਵਿਲੀਅਮਜ਼ ਆਨ ਵਿਲਜ਼, ਖੰਡ I, ਪੰਨਾ 66 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਟਿੱਪਣੀਆਂ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ, ਹੋਰ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਦਾ ਉਚਿਤ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਸਾਬਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤੱਥ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਲੀਅਮਜ਼ ਦੇਖਦਾ ਹੈ-

“ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ, ਇਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ, ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਸਭ ਕੁਝ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਚਿਤ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਗਵਾਹ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਹੈ।”

(1) A.I.R. 1955 ਐਸ.ਸੀ. 363

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 63, ਭਾਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀ ਪੰਡਿਤ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਅਗਲਾ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਨੇ ਸਦੀਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣਾਈ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਵਿਆਖਿਆ। ਵਸੀਅਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਖ ਦਿਆਲ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜੀਵਨ ਭਰ ਲਈ ਉਸਦੀ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਦੋ ਪੋਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਇਹ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟਰੀ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਇਜ਼ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਸੁਖ ਦਿਆਲ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਦੋ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਦੋ ਪੋਤਰੇ ਪੋਲੋ ਅਤੇ ਮੁਨਸ਼ੀ ਸਨ, ਨੂੰ ਸੰਪਤੀ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੋਹਫ਼ਾ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦੀ ਗਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ- ਤੋਹਫ਼ੇ ਬਾਰੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਅਨਿਯਮਿਤ ਕਰਨਾ।

ਪਿਛਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਸੁਖ ਦਿਆਲ ਦੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਪਤੀ ਸੀ।

' ਇਸਲਈ ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖਰਚੇ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਮਹਾਸਭਾ

ਬਿਜਨ ਕੁਮਾਰ ਮੁਖਰਜੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ.ਜੇ., ਟੀ.ਐਲ. ਵੈਕਟਾਰਮਾ ਅਈਅਰ ਅਤੇ ਸਈਅਦ ਜਾਫਰ ਇਮਾਮ, ਜੇ.ਜੇ.

ਸ਼੍ਰੀ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਸਤਿਆਵਾਦੀ।-ਅਪੀਲੈਟ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ।-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1954 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 62

ਲੋਕ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਐਕਟ (1951 ਦਾ XLIII)— ਧਾਰਾ 36—ਰਿਟਰਨਿੰਗ ਅਫਸਰ—ਦੇ ਕਾਰਜ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ—ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ—ਕੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ (1898 ਦਾ ਐਕਟ V) ਦੀ ਧਾਰਾ 195(1)(b) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਦਾਲਤ -ਚੋਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅਤੇ ਰਿਟਰਨਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ—ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ—ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ (1898 ਦਾ ਐਕਟ V)—ਸੈਕਸ਼ਨ 195, 476 ਅਤੇ 476-ਬੀ— ਲੋਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਮੀਦਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਹੁੰ ਜਾਂ ਪੱਕੀ ਪੁਸ਼ਟੀ 'ਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ,

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਦੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਪਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਇਕਬਾਲ ਕੌਰ

(ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ)

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ
ਗੌਰੀ ਅਤੇ
ਹੋਰ
ਬਨਾਮ
ਮੁਨਸ਼ੀ
ਰਾਮ
ਅਤੇ ਹੋਰ

ਖੋਸਲਾ, ਜੇ